

cda|projects

ZEREN GÖKTAN [SAYAÇ/COUNTER]

ZEREN GÖKTAN
SAYAÇ/COUNTER

15 MART/MARCH 2013
27 NİSAN/APRIL 2013

Bir İhtimal Daha Var:

Bir Söyleşi

IRMAK CANEVİ: Sohbetimize yeni serginin başlığı olan ‘Sayaç’la başlayalım istersen. Nedir sayaç? Sayaç nerededir? İşin neresindedir?

ZEREN GÖKTAN: Serginin ismi ‘Sayaç’. Nedir sayaç; yeni veriler eklendikçe güncellenen, güncellenerek kalabalıklaşan, artışı okuyan bir sistemdir. Kısaca çetele tutmaktır. Bu serginin neresindedir dersen, birkaç sürece gönderme yaptığını söyleyebilirim. İlk önce boncuklardan yapılan örtülerin yapılış biçimine, sabırla, tek tek dizilen boncuklara bir gönderme var burada. Sonra da izleyicinin bu boncuklardan örülü QR kodu taramasıyla birlikte yönlendirileceği sanal ortamda var olan sayaca bir gönderme. İşte bu sayaçta 2013 yılında şiddetten ölen kadınların sayısı güncelleniyor. Artış tehdidi doğasında gizli bu sayaç, şiddetin sürekliliğinin de habercisi oluyor.

I.C: Kaygı veren bir artış, ağırlaşan bir birikim yanında aciliyete davet eden bir geri sayım da var. Sayaç attıkça umut eksiliyor; tane tane tükeniyor adeta.

Kadına karşı şiddet daha önce ilgilendiğin bir konu muydu?

Z.G: 2006 yılında ‘Hepimiz Gönüllüyüz’ videosunu çekerken bir çok sivil toplum kuruluş gönüllüsüyle röportaj yapma fırsatım olmuştu. Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı ve Kamer Vakfı’nda çekimler yaptık. Aynı videoda Ayşegül Yordam’ın kadına karşı şiddete dikkat çekmek için yaptığı ilk albümlerinden olan ‘N’ettim size’ üzerine bir röportajı da yer aldı. Zaten bir vatandaş olarak endişeyle takip ettiğim şiddet olaylarını ‘Hepimiz Gönüllüyüz’ projesiyle böylece incelemiş, irdelemiş oldum.

I.C: İki farklı alana yayılan bir sergi bu. Sergi mekanında ilk bakışta görünen rengarenk boncukların ötesinde olukça düşündürücü bir de sanal boyutu var projenin. Sergiye materyal kenarından yanaşalım ve sergilenen objelerden girelim konuya istersen.

Paris’te bir müzeyi gezerken ilk defa karşılaştığını biliyorum antik Mısır kefen örtüleriyle. Önceki işlerinde başlangıç noktası sanıyorum hep sana yakın, yani yerel olandı. Bizden zaman olarak binlerce yıl önce farklı bir coğrafyada var olmuş bir kültürden alıyorsun bu kez ilhamını. Sergine vesile olan bu karşılaşmadan ve ‘Sayaç’ı bu noktaya getiren süreçten bahseder misin biraz?

Z.G: Serginin bir enstalasyon tadında olmasını istiyordum. İki farklı alanı bir araya getirecek bir referansa bakıyordum galiba. Gerçek ve sanal dünyayı örtüştüren, tabir caizse ikisini birden örten bir kılıf

There Is Another Possibility:

A Conversation

IRMAK CANEVİ: Let’s start our conversation with the name of the new exhibition: “Sayaç” (Counter). What is Counter? Where is it? Where in the work is it?

ZEREN GÖKTAN: Counter is a system that gets updated each time new data is entered; it reads the increase in something. In short, it is ‘keeping tally’. If you ask me where in this exhibition it is, I can tell you it refers to a few processes. Firstly, it refers to the shrouds that are made of beads that were strung one by one. And then it refers to the counter on the internet which can be accessed by scanning the QR code made up of the beads. This counter reads the number of women killed by violence in the year 2013. The counter has the threat of increase in its nature, so it is the precursor of violence.

I.C: It is a disconcerting increase, one which invokes haste. As the number increases, hope decreases, as if one by one.

Is violence against women a topic you dealt with before?

Z.G: When I was shooting the video “Hepimiz Gönüllüyüz” (We’re Volunteers) in 2006 I had the chance to interview many NGO volunteers. We filmed at Mor Çatı Women’s Shelter and at the Kamer Foundation. That same video featured an interview with Ayşegül Yordam about “N’ettim Size” (What Have I Done To You), one of the first albums that had been recorded to raise awareness about violence against women. Thanks to “We’re Volunteers”, I had the chance to examine and study a subject I was already concerned about as a citizen.

I.C: This is an exhibition that spans two different fields. Apart from the beads that are in view, there is a thought-provoking virtual dimension to this project. Let’s take on the material side of it and talk about the objects on display, shall we?

I know you first encountered the Egyptian shrouds in a museum in Paris. In your previous works I had noticed a tendency to deal with the akin, meaning the local. This time you were inspired by cultures that existed thousands of years ago in a different land. Could you talk about this encounter that lead to this exhibition and the process that brought “Counter” to being?

Z.G: I wanted the exhibition to have the feeling of an installation. I was looking at a reference that would bring two different areas together, I guess. Something that would make real and virtual worlds overlap, a sheath that would cover both of them. When I

arıyordum. Kefen örtüyü görünce herşey aklımda netleşti. Ölüler diğer dünyaya geçerken, hikayeleriyle onlara yol göstermesi ve onları koruması için, Mısırlıların yaptığı bu örtülerden çok etkilidim. Tamamıyla boncuktan yapılmış örtülerin üstünde semboller ve figürler mevcuttu.

Antik Mısır kültürü aklımdaki kavramsal yapının son dokunuşu oldu. Serginin yapısı ve süreci zaten burada olup bitenden bahsediyor. Antik Mısır etkisi serginin geçit alanı gibi algılanması için çok iyi bir katkı yapıyor. Bu zengin kültürün ölümden sonra yaşama verdiği referansı ben sanal dünyaya yönlendirerek metaforik bir biçimde aktarıyorum Sayaç’ta. Sanal ortamda geçmişin gösterildiği bir alan yaratıyorum. Burada bir ters köşe durumu var.

I.C: Sergiye girer girmez tavandan yere kadar asılı boncuk bebekler karşılıyor seyirciyi ve girişe rengarenk dağılıyorlar.

Z.G: Her bir bebek bir anahtarlık aslında. Avukat bir arkadaşına hediye edildi birgün bu bebeklerden. Ben de bebeğin peşine düştüm. Ümraniye Cezaevi ile çalışmama o boncuk bebek anahtarlık sebep oldu diyebilirim. Birçok hükümlünün elinde yapıldı bu boncuk bebek anahtarlıklar. Ben onlara örnek verdim; onlar da istedikleri rengi seçtiler ve yaptılar. Dikkatli bakılınca hepsinin başka bir elden çıktığı belli olur. Boncuk bebekleri ‘hazır nesne’ olarak kullanıp sadece kullanış biçimine müdahalede bulundum. Hepsini saçlarından ve anahtarın takıldığı yerden birbirine bağladım. Sergi mekanını bir geçit olarak düşündüğümden bebekler de yer ve gök arasında salınıyorlar. Ölen kadınların sergi alanına yansımaları olarak da düşünülebilir bu bebekler. Kendi kötü kaderlerine dair inşa edilen anıta doğru yaptığımız yolculuğa tanıklık ediyor aslında onlar.

I.C: Boncuk örtüleri ve bebekleri neden erkek hükümlüler yaptı?

Z.G: Uzun yıllardır cezaevi boncuk işlerini biriktiririm. Cezaevinde çalışan arkadaşına hediye olarak çok verilir bu işler. Böyle bir kültürün varlığından uzun süredir haberdarım aslında. İşin ilginç tarafı bu tip boncuk işler sadece cezaevlerinde yapılıyor. Cezaevlerine ait bir kültür bu.

Ben bu tarz boncuk işlerini özel bir atmosferle özdeşleştiriyorum. Özgün işler çıkıyor bu kapalı ortamdın. Hapis olma halinde arıyorum boncuk işlerinin var oluşu sebebini.

I.C: Bu işleri kadınlara şiddet uygulamış hükümlü erkeklerin yaptığını düşünsek ne hissedersin?

Z.G: Hükümlülerin hangi suçtan dolayı içeride olduklarını bana söylememelerini rica ettim çalışanlardan. Hükümlülere de sormadım. Bu gereksiz bir önyargı oluşturabilirdi. İçlerinde cinsel suçlular da vardır. Sayaç bir eğitim veya rehabilitasyon projesi değil. Bununla birlikte bu proje hükümlülerin dışarıyla iletişim

saw the shroud, it all became clear. I was deeply affected by these shrouds that were made by the Egyptians to protect the dead and to lead them to their afterlives through their stories. These shrouds that were made entirely of beads had symbols and figures on them.

Ancient Egyptian culture added the last touch to the conceptual structure in my mind. The reference to ancient Egypt gives the exhibition the feeling of a passageway. I’m transmitting metaphorically the reference this rich culture gives to life-after-death by diverting it to the virtual environment in “Counter”. I’m creating a space where past is shown in the virtual environment. It’s like throwing a curve ball if you will.

I.C: When you go inside the exhibition space, you are welcomed by dolls made of beads hanging between the ceiling and the floor spreading colourfully throughout the entrance.

Z.G: Every doll is in fact a key chain. A lawyer friend of mine was given one of these as a gift, which I chased down. That bead doll key chain lead to my working with the Ümraniye Prison. They were hand-made by several inmates. I gave them a sample and they chose the colour they wanted and made them. If you look carefully, you can see that they are all made by different people. I used the bead dolls as ‘readymades’ and only interfered with their uses. I tied all of them together from where the keys go and from their hair. Since I thought of the exhibition space as a gateway, the dolls sway between the ground and the sky. These dolls can be construed as images of the dead women reflecting on the exhibition floor. They are, in fact, witnessing the journey we’re taking towards the monument for their own bad fate.

I.C: Why were the bead shrouds and dolls all made by male inmates?

Z.G: I’ve been collecting prison bead works for a long time now. My friend who works with prisons is often given these as presents. As a matter of fact, I’ve been aware of this culture for some time now. The interesting thing is that these types of works involving beads are exclusively made in prisons. It is a culture that belongs to prisons.

I attribute these bead works to the unique atmosphere of prisons. These confined spaces bring about unique works. I seek the reason for the existence of bead work in the state of being incarcerated.

I.C: What would you feel if we were to imagine these works as having been done by men convicted of violence against women?

Z.G: I asked the prison workers to not tell me what crime the inmates were in prison for. I didn’t ask any of the inmates either. This could have caused unnecessary prejudice. There could be men convicted of sex crimes among them. “Counter” is neither an education nor a rehabilitation project. Regardless, I can safely say that this project was the only means through which the inmates could communicate

kurabildikleri tek kanal oldu diyebilirim. İşte bu yüzden hükümlüler ile yaptığım işbirliği olumlu ve yapıcı bir tecrübe oldu hepimiz için.

I.C: Kefareten bahsedebilir miyiz? Sanatçı kimliğinin yanında sembolik bir hesaplaşmanın aracısı olarak da görülebilir miyiz seni?

Z.G: Kefareti hiç düşünmemiştim. Haklı olabilirsin. Burada sonsuz bir emek söz konusu çünkü. Ancak şunu söyleyebilirim; hükümlülerin beni aralarına kabul etmiş olmaları bana çok şey ifade ediyor. Bunu da unutmamak lazım.

I.C: Sayaçın bir de anıt boyutu var. Anıt dediğimizde akla gösterişli bir abide gelebiliyor. Gerçek bir meydanda fiziki bir anıt benim aklımdaki. Oysa senin anıtın sanal dünyada benzer bir varlık yakalıyor. Bu fikir beni heyecanlandırıyor. Anıt sayaç nasıl bir anıt?

Z.G: En başından beri sanal bir sayaç üzerinden ölen kadınlara atfedilecek bir anıt yapma fikrim vardı. Kadın ölümlerinin arttığı, aslında belki bu ölümlerden ilk kez haberdar olduğumuz yıllardı bunlar.

Anıt bir sonuç, bir sebep değil. Bu sayaç pek çok ögenin bir araya gelmesiyle anıtsallaşıyor. En başta sayılar isme dönüşüyor; isimler de yan yana gelip anıtsallaşıyor. Yaşamaya devam eden bir anıt bu. Güncelleniyor, arşiv oluşturuyor, bellek yaratıyor ve linklere bağlanıyor. Burada çok önemli bir tezat var. Anıtın amacı kendi varlık sebebini yok etmek aslında. Önlenemeyen, durdurulamayan bir şiddet dalgasında hayat bulan anıt şiddetin sona ermesi için bir mesaj taşıyor. Kendi iflasını dileyen bir mekanizma var burada. Kısaca anıt öldüğünde ve kadınlar yaşadığında anıt amacına ulaşmış olacak.

I.C: Sanal alemde anıt fikri sana mı ait?

Z.G: Bir sayaç yapmayı düşünürken 'İraq Body Count (İraq Beden Sayımı)' (www.iraqbodycount.org) adlı siteye rast geldim ve çok etkilendim. Sanal ortamda devam eden bu projenin, İraq savaşı ve sonrasındaki sivil ölümlere dair bir bellek oluşturduğunu, hatta bu belleği gelecek kuşaklara aktaracak bir anıt olabileceğini düşündüm. Geçen sene doktora tezim için araştırma yaparken 'Joods Monument (Yahudi Anıtı)' (www.joodsmonument.nl) adlı bir başka projeye ulaştığımda doğru yolda olduğumu anladım. Kendi deyimleriyle 'dijital' bu anıt Hollanda'nın Nazi işgali sırasında soykırımdan kurtulamayan Hollandalı kadın, erkek ve çocukların hatırasını yaşatmaya adanmış. Ben de bazı anıtların sanal alemde var olması gerektiğine, bu konuda söylenecek çok şey olduğuna inanıyorum.

I.C: Sanal ama bir o kadar da gerçek bu anıtın sanal alemde olmasının önemi nedir?

Z.G: Yeni bir dönem yaşıyoruz. Bu yeni dönemde sosyal medya

with the outside world. For this reason alone our collaboration was a positive and constructive experience for all involved.

I.C: I get a sense of penance here. Apart from your identity as an artist, can we also think of you as an intermediary to a symbolic reckoning of sorts?

Z.G: I'd never thought about penance. You might be right, as there is a lot of work invested in this. But I can say this: The fact that the prisoners accepted me means a lot. It should not be forgotten.

I.C: "Counter" also has a monumental aspect to it. When one says monument, it is possible we think of an ostentatious landmark. The one in my mind is a physical monument in a real town square. But yours captures a similar existence in the virtual world. This thought excites me. What kind of a monument is "Counter"s monument?

Z.G: I'd always had the idea of building a monument via a virtual counter dedicated to dead women. These were the times where women deaths were on the rise, in fact it was the first time we had become aware of these deaths.

The monument is a consequence, not a cause. This counter turns into a monument by way of many different factors coming together. It is a monument that lives on. It gets updated, archived, tied to links and it creates a memory. There is an important contradiction here. The purpose of the monument is, in fact, to destroy its own reason for existence. The monument, which takes life in an unavoidable, unstoppable wave of violence, holds a message to end this violence. It is a mechanism that vies for its own demise. In short, the monument will have fulfilled its purpose when it parishes and the women live.

I.C: Is the idea of a monument on the internet yours?

Z.G: When I was thinking of making a counter I ran into this website called "İraq Body Count" (www.iraqbodycount.org) and was very affected by it. I thought it created a memory about the İraq war and the civilian deaths that followed, and that it could be a monument that would relay this memory to future generations. When my research for my doctoral thesis lead me to the website "Joods Monument" (www.joodsmonument.nl) I knew I was on the right track. It is a 'digital' monument, as they call it, and is dedicated to keep alive the memory of the Dutch women, men and children that couldn't escape the Nazis during the holocaust. I think some monuments have their place on internet and that there is a lot to say about this topic.

I.C: What is the importance to this virtual-and-yet-real monument being on the internet?

çok önemli bir sosyalleşme ve bilgi edinme alanı. Bu bilgilerin kullanımına dair özgür diyalogların yaratılabileceği bir alan burası. Ayrıca teknolojinin getirdiği bir takım kolaylıklar var. Sanal alem kullanıcının da dahil olabildiği, güncellenmeye ve takip edilmeye açık bir alan. Anıtın sanal alemde olmasının bir diğer nedeni ise toplanan bilgilerin medya taraması üzerinden yapılmış olması. Medya taramasının nereden geldiği de gözüksün istedim sanıyorum.

I.C: Yaptığın medya taramasından ve anıtın içeriğinden bahsedebilir misin biraz?

Z.G: Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı kadına karşı şiddete dair bazı rakamlar açıklamaya başladığında bizde infial yaratmıştı. Ancak açıklamalar rakamla sınırlı kaldı. Sayaç hayatını kaybeden kadınları isimleriyle anıyor. Bu şekilde şiddete kurban giden kadınlarımızı kişiselleştirdiğimi düşünüyorum. Liste 2013'ten başlıyor ve geçmişe dönük olarak 2008'e devam ediyor. Böylelikle her geçen yıl medyanın olayları ele alışındaki dil farkına da dikkat çekmeyi amaçladım. Örneğin 'kadın cinayeti' yeni bir tabir. Tuhaftır ki eskiden cinayet kelimesi kullanılmıyordu bile. İşte kullanılan kelimeler bu son derece hassas ve önemli konuda dilin nasıl evrim geçirdiğine dair de analiz yapma fırsatı veriyor bize.

I.C: Pek çok fikir bir araya gelmiş 'Sayaç' ile. Bu belki de şimdiye kadar yaptığın en girift iş. Herşeyi bir arada tutan o en önemli öge nedir diye sorsam sana...

Z.G: Her şeyi bir arada tutan öge nedir? Çok güzel bir soru bu. Etkileşimli medya teorisyeni Geert Lovink'in taktiksel medya ile ilgili çok güzel bir tanımlaması var: 'Beklenmedik ittifaklar üzerinden uzlaşma alanları yaratmak'. Sanırım ben sosyal medyada oluşan bu alanların bir benzerini fiziksel dünyada yaratmaya çalışıyorum. Böylelikle farklı okumalara ve karşılaşmalara yer açmış olmak istiyorum. Bu farklı alanlar birbirlerine tutunuyor ve birlikte var oluyorlar. Taraf olanlar buluşuyor, araçlar birlikte çalışıyor ve gerçek ile sanal kavuşuyor.

I.C: 'Ekmek Kuşağı' (Breadzone) adlı animasyonunda ekmeğin somunlarından tekinsiz bir topoğrafya yarattın. Piksel piksel boyadığın bu ölü doğayı sanal dünyada yeniden canlandırdın. Sanal yazgısına uyup gel git yapan yine sanal bir gözden baktık dijital resmine. 'Yerüstü' (Aboveground) videosunda güvercinlerini okşayan tutkun erkeklerin ellerine baktırdın bizi. Gündelik tasarlardan, belki çok daha büyük problemlerden gökyüzüne uzanan güvercinleri sayesinde kaçabilen alt kültür ile ilgilendin. Güvercin okşayan ellerini gösterdin bize ağır çekimde. Çatı tepelerinde süregelen bir alt kültürle tanıştırdın bizi. Hepimiz Gönüllüyle de gönüllü olanı filme alırken bir meseleye karşılıksız gönül vermenin ne olduğunu sordun. Sosyal sorumlu gönüllünün anatomisiyle ilgilendin. Bir de 'İç-Sel' (In-Flux) var tabii. Nefes alış verişleri

Z.G: We now live in a new era. Nowadays, social media is a very important setting for socialising and acquiring information. It's a platform where dialogues can be initiated on the use of this information. There are also conveniences brought about by technology. The internet is a setting that is open to updates in which the user can be fully interactive. Another reason for the monument being on internet is that all the information in relation to this project was gathered through media scanning. I guess I wanted people to know where the media scanning originated from.

I.C: Could you talk about the media scanning and the essence of the monument?

Z.G: When the Ministry of Family and Social Policies published figures on violence against women, it caused public indignation. But figures were all that was made public. "Counter" remembers the women who lost their lives with their names. I believe by doing this, we humanise our woman victims. The list begins at 2013 and goes back to 2008. My purpose in doing this chronologically was to draw attention to the evolution in the language the media uses when they cover these events. For example, "female murder" is a new term. It's quite peculiar to note that the word "murder" wasn't even used before. The words that are used give us the opportunity to analyse the evolution in language when talking about this sensitive and important subject.

I.C: Many ideas come together in "Counter". This may well be your most elaborate work. What is the glue that holds it all together?

Z.G: What is the glue that holds it all together? Very good question. Interactive media theorist Geert Lovink has a very good definition for tactical media: "Creating temporary consenseus zones based on unexpected alliances." I guess I'm trying to create, in the physical realm world, these areas that show up in social media. Through this I want to make way for different readings and encounters. These distinct areas take hold of one another and coexist. Allies meet, devices work together and real and virtual come together.

I.C: In your animation 'Ekmek Kuşağı' (Breadzone), you created an uncanny topography from loaves of bread. You reanimated this dead nature in the virtual world painting it pixel by pixel. We observed your digital painting through a virtual eye. In your video 'Yerüstü' (Aboveground) you made us look at the hands of compassionate men, stroking doves. You took interest in the subculture that escaped everyday worries and maybe even bigger problems thanks to their doves spreading out into the sky. You showed us in slow-motion their hands stroking doves. You introduced us to a subculture that existed on rooftops. Whilst filming volunteers in "We're Volunteers", you asked what 'volunteering unconditionally' meant. You took interest in the anatomy of a socially responsible volunteer. And then there is,

eşliğinde gökten yere süreklî akıp giden kum saati ve tahta bir heykelcik üzerinden zamanı tarif ettin. Sayaç bütün bu saydığımız işlerin doğal bir sonucu gibi gözüküyor. Boncuklar piksellerin yerini alırken bebekler akıp gidiyor ve erkekler boncuk diziyor. Sayaç ile bir döngü tamamlanıyor sanki. Bundan biraz bahsedebilir misin?

Z.G: Daha önce bir başka söyleşide de bahsettiğim gibi çalışmalarım arasında çizgisel bir bağ kurmaya çalışmıyorum aslında. Bu zamanla kendiliğinden ortaya çıkıyor. Sanatçı işlerini yaparken kendi kişisel birikimini, sanat tarihinden süzdüklerini, etkileşimlerini, toplumda olup bitenleri, kendi kişisel anılarını ve belki de en önemlisi gizemlerini, duygularını ortaya koyuyor. Bir sürü farklı süreç yaşıyor ve bu birikim bir yerden sonra demleniyor ve ortaya çıkıyor. Sayaç bütün yaptığım işlerden nefes alıyor. Birlikte çalıştığım bütün insanlardan besleniyor.

I.C: Belgesel fotoğrafçı Ahmet Sel'in Depo'daki son sergisinin kitabını ve sergisini tasarladın. 80'lerde hapis yatan bir grup genç erkeğin hikayesi ile ilgiliydi bu kitap. Bu projende yine hapiste yatmış eski hükümlülerle çalıştın. Burada ilgilendiğin bir alt kültür var. Bunu biraz açabilir miyiz?

Z.G: Sayaç için yine hükümlülerle çalışmış olmam aslında ilginç bir tesadüf. Davutpaşa Orta 3 ile Sayaç'ın bir dönem aynı zaman dilimini paylaşmış olmaları hapisane psikolojisini daha iyi anlamama yardımcı olmuştur muhakkak. Bununla birlikte insanların yarattıkları küçük, ideal dünyalar, alanlar benim her zaman ilgimi çekmiştir. Zira bu alanlar ihtiyaçtan doğduğu için çok yaratıcı, bir o kadar da basit, sade ve samimi olabiliyorlar. Burada ne yaptığından çok neden yaptığın önemli. Farklı bir duruşu var bu küçük dünyaların. Tam da tanımlanamayan uğraşlar üzerinden bir araya gelen insanlar kaçamak kültürler kurguluyorlar. Sanatçılar olarak belki biz de aslında böyle dünyaların peşindeyiz. İşte ben de bu dünyaları ortaya çıkarmayı, keşfetmeyi seviyorum. Sadece hapisanelere mahsus boncuk dizme de böyle bir dünya. Başka kimse hapisanede yapılan boncuk işleri yapmıyor. Hapisane boncukları ayrı bir janr. Bu tarz oraya ait bir tarz, oraya ait bir kafa.

I.C: Ölen kadınlar için boncuktan kefenler örülüyor. Bu ne anlama geliyor?

Z.G: Ben örtüleri bir nevi battaniye gibi görüyorum. Erkek hükümlülerin hapisanane ortamında kendi elleriyle, sabırla ürettikleri bu örtüler çok büyük bir emeği gösteriyor. Her bir boncuk milimetrik kağıtlara geçiyor sonra da boncuklar diziliyor. Bir QR kodun okunabilmesi her bir ufak boncuğun doğru yerde olmasına bağlı. Dolayısıyla çok büyük bir özveri söz konusu burada. Aynı zamanda inanılmaz bir işbirliğinin de ürünü 'Sayaç'. Bu özveri bence kefen örtülere de yansıyor. Malzemenin kendinden kaynaklanan albenisi, rengarenk boncukların bir araya gelip dizilmesi, naif aşk

of course, 'İç-Sel' (In-Flux). You defined time through an hourglass and a little wooden sculpture that flowed from the heavens to earth back and forth, accompanied by your breathing. "Counter" seems to be the natural consequence of all these works. While the beads take over from the pixels, the dolls flow away and the men string the beads. "Counter" seems to complete the cycle. Could you talk about this a little?

Z.G: As I'd said in another interview, I don't intend to create a linear link between my works. It appears by itself through time. When creating their works of art, artists invest their personal repertoire, what they have soaked up from the history of art, their interactions, current affairs in society, personal memories and, perhaps most importantly, their mysteries and feelings. They go through many different processes, and this repertoire infuses and surfaces. "Counter" breathes through all of my previous work. It feeds from everyone I've worked with.

I.C: You designed documentary photographer Ahmet Sel's exhibition at the Depo and its book. The book was about a group of young men who had done time in the '80s. Again you worked with ex-inmates. Could you talk about this subculture you take an interest in?

Z.G: The fact that I worked with inmates again for "Counter" is no more than a coincidence. That "Davutpaşa Orta 3" and "Counter" shared the same time-frame some time ago will of course have helped me understand prison psychology. Also, I have always been interested in the little ideal realms and spaces people create for themselves. Because these places arise from need, they can be very creative, yet so simple, pure and sincere. In this juncture, it is not important what you do, but rather why you do it. They have a distinct posture, these little realms. People, who have come together through unspecifiable pursuits, devise surreptitious cultures. Perhaps we, the artists, are also after realms like these. And I like unravelling and exploring these realms. It is a similar kind of realm, merely stringing beads in prisons. Prison beads are a genre of their own. This method, this mentality belongs there.

I.C: Shrouds are woven out of beads for dead women. What does this mean?

Z.G: I see these shrouds as a kind of quilt. These shrouds the men in prison have hand-made with patience is evidence to a lot of effort. Every single bead is steered through millimetre-thin pieces of paper and then they are strung. For the QR code to be scanned correctly, every little bead has to be in the right place. We are talking about true devotion here. "Counter" is also the product of a one of a kind collaboration. This devotion can be seen in the shrouds. The already-present allure of the material, colourful beads coming together and being strung, the togetherness of naïve expressions and symbols of

söylemlerinin ve sembollerinin bir aradalığı insanda görür görmez şefkatle karışık bir dokunma hissi uyandırıyor.

I.C: Örtülerin üzerindeki metinlerden bahsedelim o zaman. 'Biz Ayrılamayız' yazıyor bir tanesinin üzerinde. Ayrılamayan kim? Bana kalırsa gerçek ve sanal olan bir oluyor, örtüyor bu projede. Ne dersin?

Z.G: Bu proje üzerinde çalışmaya başlamadan önce her yerden bu tarz işler toplamaya başladım. Pazardan, internetten, hükümlülerden... Boncuk işlerde kullanılan motifleri bilgisayara taşıyor ve bu motiflerden tasarımlar oluştuyordum. Bu süreçte topladığım işlerin bazılarında gördüğüm metinlerin toplumsal belleğimize kazınmış şarkı nakaratları, sözleri olduğunu farkettim. 'Biz Ayrılamayız' gibi... Sonra her örtünün ismi bir aşk şarkısı oldu. Bu sözlere ne kadar aşına olsak da, laf arasında kullansak bile bazen hangi şarkıdan geldiklerini hatırlamıyoruz. Şunu da farkettim ve çok ilgimi çekti. Çoğu sloganlaşmış aslında bu sözlerin. Mesela stadyumda atılan taraftar sloganlarının çoğu bu şarkılardan oluşuyor. Bu şarkı sözleri bir yandan bakanın zihninde bildiğimiz aşk melodilerini canlandırırken diğer yandan da kendi başlarına var olsunlar ve seyirciyi bir kez daha serginin konusu hakkında düşünmeye davet etsinler istedim. Örtüler toplum olarak aşk ile ilişkilendirdiğimiz çiçek, böcek, kalp, kelebek gibi sembellere de gönderme yapıyor. Bu da önemli.

I.C: Gerçek alandan sanal alana geçmek için QR kodları kullanıyorsun. Bir geçit kurguluyorsun. Sergi geneline hakim olan bir geçiş duygusu kullandığın bu kodlarla nihayet vesikalık görseline kavuşuyor. Askıdaki bebekler, görmeye gelen izleyiciye, örtüdeki file arkasında bıraktığı boşluğa ve kodlar da ölüme geçit veriyor ki isimler sanal tarafta yaşasın, anılsın, anıtlaşsın ve asla unutulmasın. Ben böyle yorumladım. Projeyi oluşturan iki farklı alanı bağlamak için QR kod kullanmak nereden aklına geldi?

Z.G: QR kodun açılımı olan 'quick response' 'çabuk tepki' anlamına geliyor. QR kod zaten çok kullanılan bir araç. QR kodların siyah beyaz piksellerden oluşan formatı uzun süredir ilgimi çekiyordu. Piksel olgusunu daha önceki yeni medya işlerimde de irdeleme fırsatı bulmuştum. Boncuk piksel benzerliği tabiri caizse yepyeni bir kapı açtı zihnimde. QR kodlar projenin bir alanından diğerine geçit verirken bir anahtar görevi görmüş oldu aslında. Sanıyorum anahtarlık bebeklerde eksik olan anahtar da bu şekilde tamamlanmış oldu. Kapıyı açan seyirci şiddetin karantlık gerçeğiyle karşı karşıya gelsin, bütün o aşk söyleminden sonra biraz ters köşeye yatsın ve bir anda kadın cinayetleri ile yüzleşsin istedim.

I.C: Öyleyse buradaki pratik kaygı daha önemli bir metaforla örtüyor. Şöyle ki, 'quick response' meselenin aciliyetine de işaret ediyor ve derhal müdahale etmemizi buyurabiliyor.

love inspire a sense of touch mixed with compassion.

I.C: Let's talk about the texts on the sheets, then. "Biz Ayrılamayız" (We're Inseparable), is one of them. Who are these inseparables? It seems to me that real and virtual become one and overlap in this project. What would you say?

Z.G: Before I started to work on this project, I collected similar bead works from all around. From the bazaar, internet, prisons... I would copy these motifs that are used in bead work and create designs out of these motifs. I noticed that the texts in some of the works I'd collected were famous Turkish song verses and choruses ever-present in people's memories; like "Biz Ayrılamayız". So every sheet took the name of one of these love songs. As familiar with these lyrics as we are, as many times as we use them in daily life, often we can't remember which song they belong to. I also noticed this: Many of these have become slogans. Many of the chants sung by fans at football stadiums are from the lyrics of these songs. I wanted these lyrics to, on one hand revive these love melodies in the observer's mind, and on the other, simply to be there and urge the viewers to think about the subject matter of this exhibition. The shrouds also make references to symbols of love such as flowers, bugs, hearts, and butterflies.

I.C: You use QR codes to switch from the physical realm to the virtual realm. You devise a gateway. This sense of a gateway felt throughout the exhibition finds its official visual as a QR code. The dolls on hangers give way to the visitors through the emptiness behind the net on the shrouds, and the codes give way to death so that the names live on within the virtual realm, so that they are remembered, commemorated and never forgotten. This is my take on it. How did you come up with the idea to link the two realms with QR codes?

Z.G: QR is an acronym meaning 'quick response'. It is already a widely used tool. I had been intrigued by the black-and-white pixelated format of the QR for a long time. I had already had the chance to work with pixels in my new media works. The similarities between the beads and the pixels opened a whole new gate in my mind, so to speak. While passing from one side of the project to the other, the QR codes worked as a key, in fact. And with this, the keys that were lacking on the dolls were now there, I suppose. I wanted the visitor to confront the dark reality of violence, to be caught on the wrong foot after all the expressions of love and suddenly come face to face with "woman murders".

I.C: Then the practical concern here overlaps with a more important metaphor. In that, 'quick response' also points to the urgency of the matter and prompts us to intervene posthaste.

Bu projeyi gerçekleştirmek için uzun süre hükümlülerle birlikte çalıştın. Nasıl bir deneyim oldu bu senin için? Bu bir sosyal sorumluluk projesi olarak da algılanmalı mı?

Z.G: Unutamayacağım bir deneyim oldu benim için. O atmosferi solumak, görmek, içinde olmak çok farklıydı. Ümraniye T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu çalışanlarının yardımlarını unutmam mümkün değil. Özellikle müdür Mehmet Çıtak, savcı Ersoy Yüce, infaz memurları Kenan Poyraz, Serkan Kıdıl ve Osman Karakaya ve Taşar Ethem Çehreli hükümlülerin yardımları çok büyük bu projede. Buradan projede emeği geçen bütün çalışanlara tekrar teşekkür etmek isterim. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformunun katkılarını da unutmamak lazım. Verilerin çapraz sağlaması konusunda bana çok büyük yardımları oldu.

Hükümlüler projeye gönülden destek oldular. İlk önce bir tezgah kuruldu. Daha sonra yavaş yavaş deneyimledik, denedik, yanıldık ve doğru yolu bulduk hep birlikte. Projedeki boncuk bebekler birçok mahkumun elinden çıktı. Benim görmediğim ve tanışmadığım mahkumlar bile oldu projenin bir elinden tutan. Proje ilk başladığında ne kadar zor olabileceği hakkında biraz fikrim vardı ancak en zorlandığım şey en basit olandı. Haftada iki gün cezaevinde buluşuyorduk ama yine de ben dışarıdaydım, onlar içeride...

I.C: 'Sayaç' a bir önceki işin olan 'Siyah Kuğu' dan bakmak istiyorum son olarak. 'Siyah Kuğu' adlı fotoğraf serisinde bir yıkımın izlerini takip ettin. İhtimal dışı gördüğümüz olaylar karşısında hayat tecrübemizin aczinden söz ettin. Yitip gidene dair hikayeler kurduğun fotoğraflardan birinde kedi iskeleti çenesinden yakalanmıştı. Anahtarlık bebeklerin de saçlarından yakalandıkları gibi. Her ikisinde yakalanan aslında bir felaket anı değil mi?

'Bir İhtimal Daha Var' ismini verdiğin örtüde kuğulara ve 'Siyah Kuğu' ya yaptığın gönderme çok açık bence. Beyaz kuğuların bilindiği bir dünyada bir ihtimal de siyah kuğular olmuyor mu?

Z.G: Kaçınılmaz sandığımız, bitmek tükenmek bilmeyen şiddetin son bulması da ihtimal dahilinde aslında. 'Sayaç' ta her fırsatta bu ikilikten bahsediyor zaten. Siyah ve beyaz, gerçek ve sanal, ölmek veya öldürülmek...

You worked with inmates for a long time during this project. What kind of an experience was it for you? Should this be perceived as a social responsibility project as well?

Z.G: It was an unforgettable experience. To breathe in that atmosphere, to see it, to be in it, it was quite extraordinary. I cannot forget the help I got from the staff at Ümraniye Type T Department Of Corrections. Especially warden Mehmet Çıtak, prosecutor Ersoy Yüce, corrections officers Kenan Poyraz and Serkan Kıdıl, and inmates Osman Karakaya and Taşar Ethem Çehreli have been great help. I would like to thank again to all those involved in this project. We should of course mention the contributions of "Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu" (Platform To Stop Female Murders) as well. They were a great help to me at cross-referencing the data.

The inmates contributed from the heart. First, we set up a work station. Then we experienced, we tried, we stumbled, and together we found the right way. The bead dolls were hand-made by several inmates. There were ones I never met or even saw that contributed to the project. When I first started out, I had an idea of how hard it was going to be, but I had the most difficulty on the easy part. We would meet at the prison two times a week but regardless, I was out and they were in...

I.C: Lastly, I want to take a look at "Counter" from the point of view of your last work, the photography exhibition "Siyah Kuğu Vakası" (Black Swan Event). In "Black Swan Event" you followed the footsteps of destruction. You told of our life experience's weakness in the face of incidents that we deem improbable. One of your photographs, in which you built stories on things that disappear, was of the skeleton of a cat that was caught by its chin. Just like the key-chain dolls are caught by their hair here, at the exhibition space. Isn't it that which is caught is in fact a catastrophic moment?

In the sheet that you named "Bir İhtimal Daha Var" (There Is Another Possibility), the reference you make to swans and "Black Swan Event" is, I think, crystal clear. In a world where we recognize white swans, isn't it true that the black swans present the other possibility?

Z.G: It is also within the realm of possibilities that the violence, which we deem inescapable and never-ending, come to an end. "Counter" talks about this dichotomy at every turn anyway. Black and white, real and virtual, to die or to not be killed...

Arada Kalmışlığın (Araf’ın) Kodları

Başak Şenova

Çıkarımlarımı yinelersem:

Bir: Matematik doğanın dilidir.

İki: Çevremizdeki herşey sayılarla temsil edilip sayılarla anlaşılabilir.

Üç: Herhangi bir sistemin sayılarını grafiğe dönüştürseniz desenler (örüntüler/düzenler/kalıplar) belirir.

Bu nedenle, doğada heryerde desen (örüntü/düzen/kalıp) vardır.

Darren Aronofsky’nin yazıp yönettiği

Pi (1989) filmindeki Maximillian Cohen karakterinden alıntı

Bir web tarayıcısı kodları okuyup, onları görsel işitsel web sayfalarına çevirerek işler. Bu doğrudan mekanik bir işlemdir, kod-daki bir hataya ya da yoruma hiçbir zaman izin vermez. Eğer kodda bir hata varsa sayfa çalışmaz. Bu hiç bir şüpheye yer vermeyen matematiksel bir olgudur. Gerçektir.

“Sayaç” Türkiye’de kayda geçen kadın cinayetlerini sayar. İlerleyen bir işlemdir; hiçbir zaman durmaz, hiçbir zaman azalmaz, yok olmaz. Bu hiç bir şüpheye yer vermeyen matematiksel bir olgudur. Gerçektir.

“Sayaç” hızla geçen zamanın kanıtıdır. Bu kadınların yaşayabileceği süreden daha kısa olan bir sürenin göstergesidir. Eksik kalan yaşamları sayan bir aygıttır. Bu hiç bir şüpheye yer vermeyen matematiksel bir olgudur. Gerçektir.

... Beyaz tavan beyaz parıldıyor ping hiçbir zaman bir metrekare bahçe görmemiş, belki ötede orada bir yerde bir saniye ping sessizliği. Yalnızca izler açığa çıkarır, verili olan siyahı gri bulandırır anlamsız işaretler veren gri ışık neredeyse her zaman aynı beyaz. Ping belki yalnız değil, bir saniye imge, her zaman sessizlik...

Ping,

Samuel Beckett

Erkek hücümölüler

Erkek hükümlüler ipe boncuk dizerek zaman öldürüyor. Saatlerce, günlerce aynı deseni tekrar tekrar diziyorlar. Kodlamaya denk bir işlemle her piksel, her boncuk bir nesnenin oluşmasını sağlıyor, emeklerinin tanığı olarak canlı, renkli bir nesne. Bu emeğin adına «hapishane örgüsü» diyorlar, boncuklar kendi ruhlarını bulup, onları terkedinceye kadar, sonsuz kere bu boncukları sayıyorlar.

Bu yaban yer, bu Araf!--Yer bile değil,...

Araf,

Samuel Taylor Coleridge

Codes of Limbo

Bir Antik Mısır kefen örtüsü

Restate my assumptions.

One: Mathematics is the language of nature

Two: Everything around us can be represented and understood through numbers.

Three: If you graph the numbers of any system, patterns emerge.

Therefore, there are patterns everywhere in nature.

Quoted Maximillian Cohen from Pi (1989),

directed and written by Darren Aronofsky

A web browser operates by reading codes and composes them into visible or audible web pages. It is a mechanic direct act that never allows an error or any kind of interpretation with the code. If there is an error in the code, the page simply does not work. It is a mathematical fact carries no doubt. It is the truth.

‘Counter’ counts the number of reported murders of women in Turkey. It is a forward act; never stops, never decreases; never fades away. It is a mathematical fact carries no doubt. It is the truth.

‘Counter’ is the evidence of the fast pace of time. An indication of a duration that is shorter than these woman would live. A device for counting incomplete lives. It is a mathematical fact carries no doubt. It is the truth.

...White ceiling shining white one square yard never seen ping perhaps away out there one second ping silence. Traces alone uncover given black grey blurs signs no meaning grey light almost white always the same. Ping perhaps not alone one second with image always the silence...

Extracted from Ping

by Samuel Beckett

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

The male inmates kill time with bead stringing. They repeat the same pattern with patience for hours and hours, days after days. A similar act of coding, each pixel, each bead form an object, a vivid, colourful object; an object as a witness of their labour. They call this labour ‘prison weaving’ and count the beads countless times till the witness finds its soul and departs from them.

This a strange place, this Limbo!--not a Place,...

Extracted from Limbo

by Samuel Taylor Coleridge

Bir Antik Mısır kefen örtüsü hikayeler anlatıyor, boncuktan yapılan her bir desen, her bir şekil ancak arada kalınırsa görünebilecek bir yeri yansıtıyor. Bu kefen örtüsü bu dünya ile bir sonrakinin iletişimini sağlayan bir arayüz misali bedeni sarıyor. Ölümsüzlük hikayelerin detaylarıyla karanlığa gömülmüş bile. Detaylar her iki dünyaya da musallat olmuş durumda, anılar ölümsüzlükle mühürleniyor. Zemin ruhu boşlukta bırakarak kayıyor.

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

Birden rüzgar dindi, tüm yelkenler indii

Yoğun bir hüznün çöktü herşeye

Ağırlığı hissettik, rastgele sözler ettik

Sırf denizin sessizliği bozulsun diye.

Kadim Denizcinin Ezgisi

Samuel Taylor Coleridge (alıntı)

Sessizlik hakim oluyor. Dizilen her bir boncuk, sayılan her bir cinayet, boşlukta kalan her bir ruh sessiz bir öfke olarak birikiyor. Tüm bu öfkeyi kodlamaları gerekiyor; sadece hızlı tepki onların huzursuzluğunu hafifletecektir. Onları birleştirebilmek için bir kod yazılıyor.

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

Birleşme

Galeri mekanında tavandan sarkan bir dizi bebek zinciri, temkinli bir şekilde ziyaretçilerini bekliyor. Aslında bu bebekler boncuklardan yapılmış, kayıp ruhlar misali, anahtarları olmayan anahtarlıklar. Sadece ‘tanık’ olmaklayükümlüler.Onlarbugünekadarhükümlülerin sessiz öykülerine, renkli hayallerine, vicdan azaplarına, tekrarlayan emeklerine tanık oldular. Şimdi, ise ziyaretçilere tanıklık edecekler.

Galerinin girişinde neredeyse gizli bir küçük oda, bir bilgisayar ekranı cinayete kurban gitmeden hemen önce fiziksel istismar, travma, aşağılanma ve çaresizliği yaşayan kadınların hesabını tutan ‘sayaç’ı gösteriyor. Galerinin geriye kalan büyük bir kısmı ise hükümlüler tarafından üretilen kefen örtülerini sunmak üzere ayrılmış. Bu kefen örtüleri ziyaretçilerin zihnini karıştırmakta. Bunlar hikayelerle dolu renkli nesnelere. Bu hikayeler ölümün ağırlığı ve umudun ışığı arasında seyrediyor. Detaylarla kaplılar; bazı detaylar belli belirsiz seçilebiliyor, bazıları ise açıkça okunabiliyor. Ancak, bu kefen örtülerinin her biri QR kodu (Hızlı Tepki Kodu) içeriyor ve böylece tekrar bilgisayar ekranına bağlanıyor.

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

An Ancient Egyptian shroud on a mummy tells stories, each pattern, each shape, made out of beads, projects a place that can be seen only in between. The shroud embraces the body as the interface between this world and the next. Eternity is already eclipsed by the small details of the stories. Details haunts both worlds, thus, the memories are now sealed for eternity. The ground is shifting by leaving the soul in a void.

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

Down dropped the breeze, the sails dropped down,

‘Twas sad as sad could be;

And we did speak only to break

The silence of the sea!

Extracted from The Rime of the Ancient Mariner

by Samuel Taylor Coleridge

Silence takes over. Each bead on a string, each murder on the counter, each soul in a void mounts up a silent rage. They all need to encode this rage; only a quick response would ease their anxiety. A code is being written to merge them as one.

Her boncuk bir piksete; her cinayet bir sayıya dönüşüyor; her hikaye de arada (arafta) salınıyor.

Accord

In the gallery space, a number of chain of dolls, suspended from the ceiling cautiously awaits for the visitors. They are indeed key chains made out of beads, but they are destined to be only ‘witnesses’, they exist without keys, like lost souls. They have witnessed the silent stories, colourful imaginations, guilty consciousness and repetitive labour of the prisoners. Now, they will witness the visitors.

In an almost hidden small room, located in the entrance of the gallery, a computer screen shows the ‘counter’, counting the murders of women who were already subject to physical abuse, trauma, humiliation, and despair right before they were killed. Then, the entire gallery is dedicated to present the shrouds produced by inmates one and after. These shrouds confuse the visitors; these are colourful objects with full of stories. These stories sail between the weight of death and the light of hope. They are covered with details; some of them are obscure and some of them are exposed. Yet, each of them also contains a QR code (Quick Response code) which links them back to the computer screen.

Each bead turns to a pixel; each murder turns to a number; and each story swings in limbo.

Bir İhtimal Daha Var, 2013
There Is Another Possibility
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

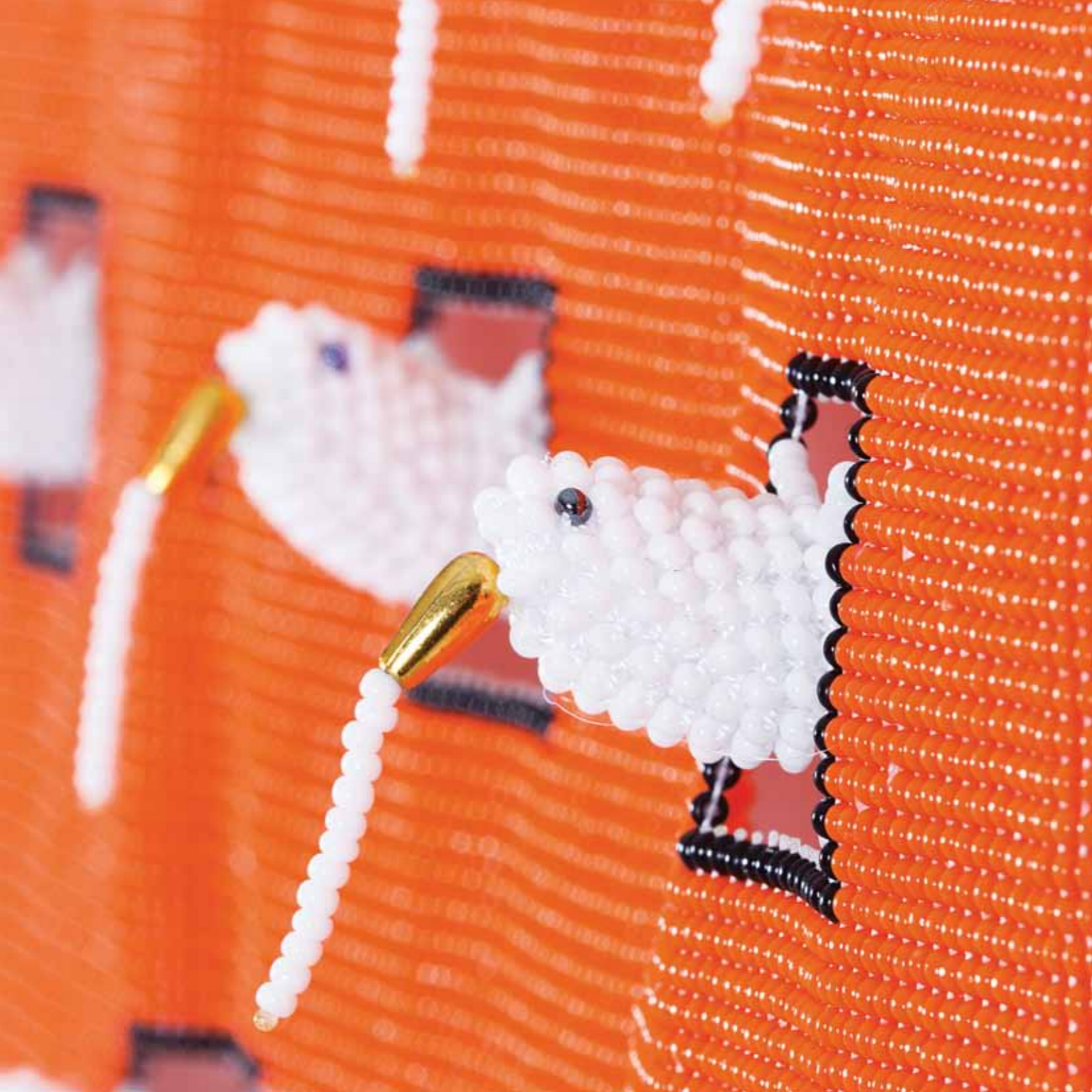

Elbet Birgün Buluşacağız, 2013
One Day We Will Certainly Meet Again
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

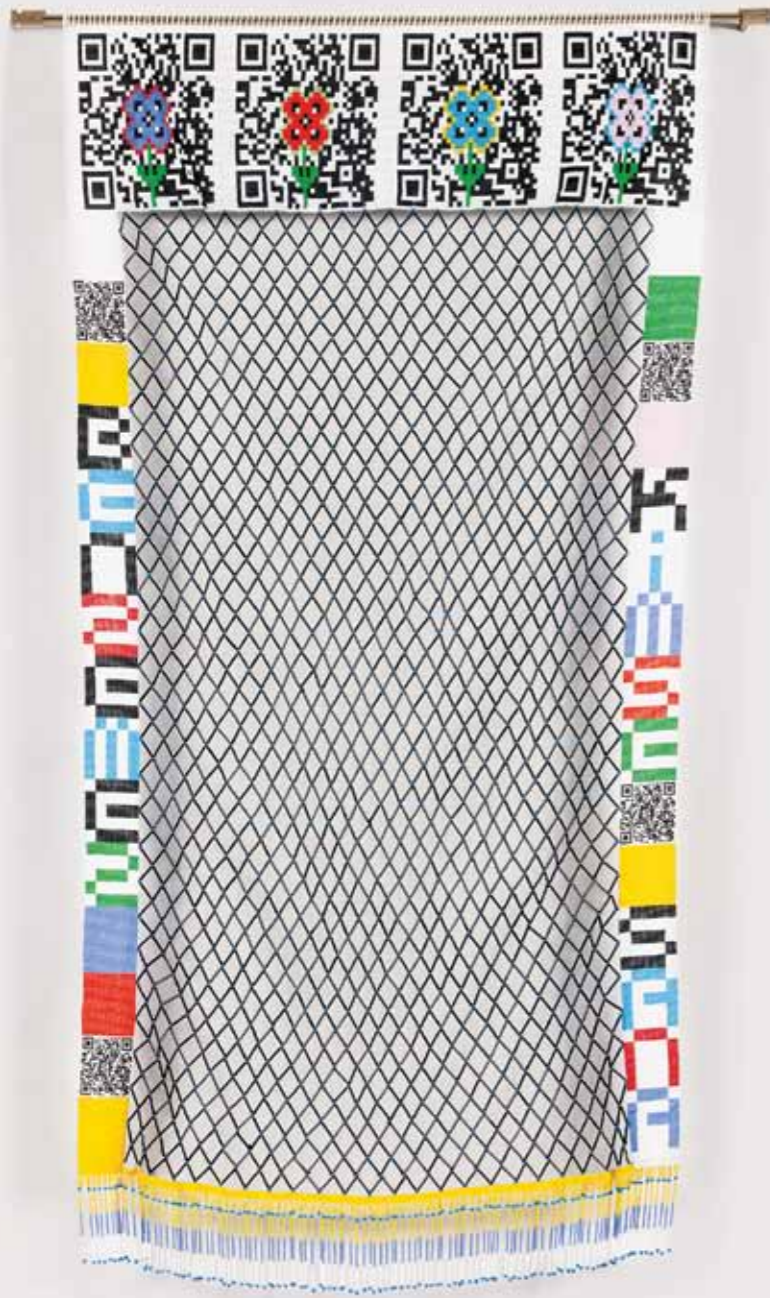

Sen Yanımda Ol Yeter/All I Need Is You, 2013
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

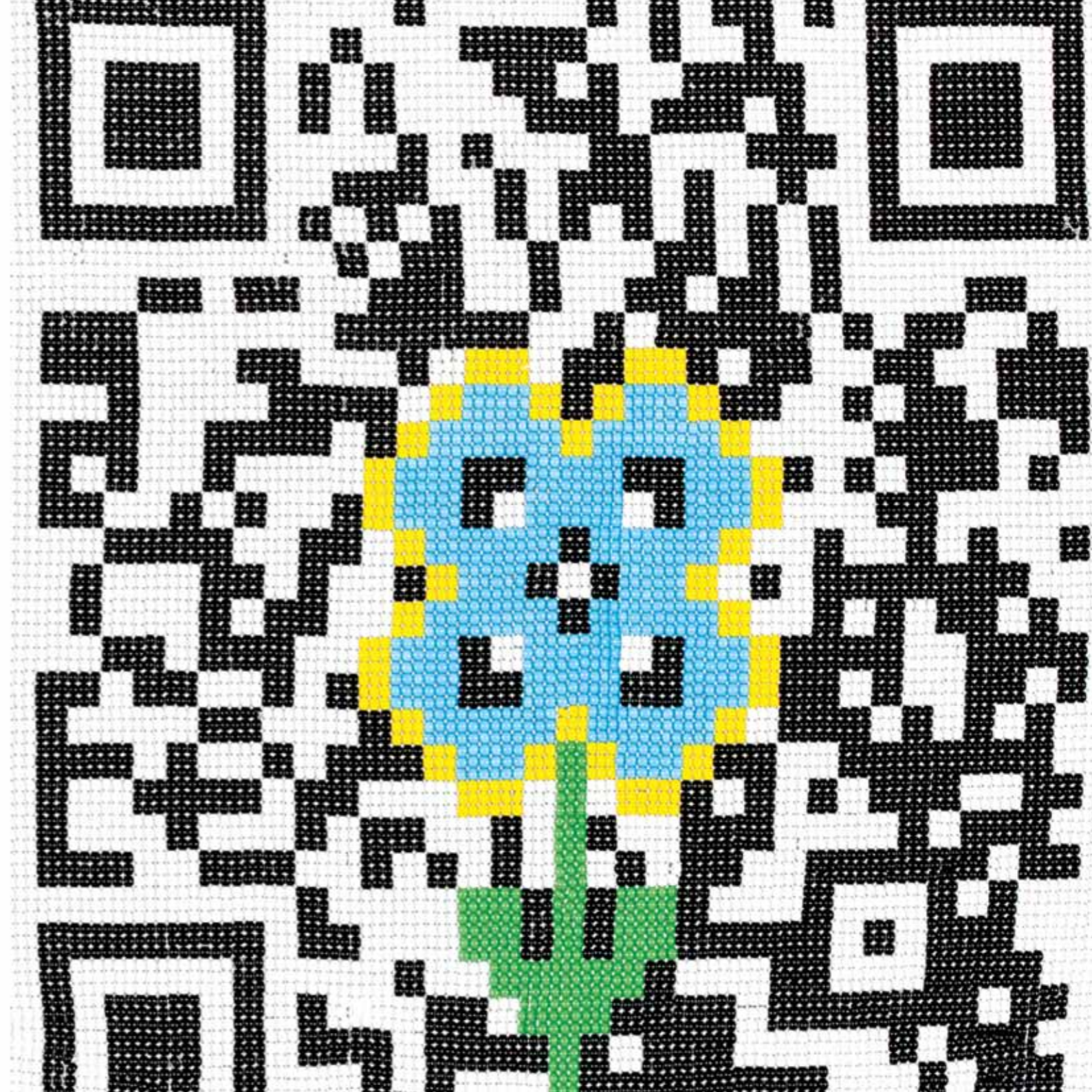

Sen Bir Ömre Bedelsin, 2013
You Are Worth a Life
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

Benzemez Kimse Sana/No One Is Like You, 2013
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

Seni Sevmeyen Ölsün, 2013
Let Them Die, If They Don't Love You
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

Kara Sevda/Hopeless Love, 2013
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

Seni Kalbime Gömdüm/ I Buried You In My Heart, 2013
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

Şimdi Uzaktasın/You Are Far Away Now, 2013
75x150 cm
Boncuk İşi, Bead Work

2013 2012 2011 2010 2009 2008

Emine Yergelen	Zeynep Y.	öz nur Delibaş	Helin Sert	Havin Sert	Songül Sert	Özge Tingir	Naile Çatak	Yağmur Çırpan	Esin Güneş	Fatma Ç.	Beyza Yılmaz
Sabahat Gezer	Armağan Altay	Diyar Bengitay	Kamile Özbek	Fatma G	Demet Filcan	Şükran Bacak	Özlem Dağlıoğlu	Birsen Candan	Ayşe İnce		
Hatice Yurtseven	Emine Düzkaya	Özlem Aslan Özoğlu	Alev Karakavuk	Elif K.	Tuba Genç	Fatma Tanrikulu	Kader Demiroğlu	Elif Güleç	Dilber Yılmaz		
Demet Üçler	Gülsüm Ata	Sibel Aygül	Hülya Demirtaş	Havvanur Kaya	Nazmiye Cecer	Neşe S.	Sündüs Şen	Neriman A.	Gülray Çatuk	Mahmure K.	
Cahide Feyzioğlu	Melike Demirel	Nezihe Yavuz	Melek Karaaslan	Fatma Yılmaz	Şerife Yarar	Ayten T.	Dilan Biçen	Kadriye Karakaya	Feride Aydın	Kamer Ünel	
Arzu Korkmaz	Songül Yılmaz	Mediha Altan	Hülya Gençoğlu	Sadiye Döner	Zuhal İbşanoğlu	Emrah Dil	Hayriye Çal	Nilüfer Aygüler	Cafiye Kaya		
Esra Adile Seyfi	Fatma Bilgin	Zülfüye Öztürk	Hediye Eski	Ebru Kılıç	Hülya Işık	Ümraniye Kaya	Fatma Nur Çelik	Neslihan Çelik	Ayşegül Yılmaz	Emine Yayla	
Emine Çağlar	Pinar Ünlüer	Gülistan Tosun	Dilek Sökmen	Gülşah Aktürk	Emrah Dil	Havva Erdoğan	Sema Karabağ	Danyıldız	Emel Sayın	Cennet Özkaya	
Meliha Topçu	Arzu Tekinkaya	Adile Erzurumlu	Hatice Fırat	Hatice S.	Zelal Ş.	İpek Tekin	Neslihan Adıgüzel	Ceylan Soysal	Nebahat Karakaya	Gülüzar Bulut	
Habibe Kundakçioğlu	Fatime Kundakçioğlu	Sevim Toktaş	Ayten Erden	Gül Aksoy	Melisa Aksoy	Melike Aksoy	Kader Aksoy	Gülhan Alkan	Yıldız Yasavul		
Hacer Alan	Özlem Padak	Yeliz Gümüş	Pinar Dilek Demirci	Nesrin Suiçmez	Aysun Kemeç	Ayşegül D.	Ünzile Çalışkan	Selime B.	Türkan Bacanak	Ayfer Yeni	
İlknur Büyükyazıcı	Songül Elçi	Saliha Erdem	Gülray Yaşar	İnci Sezer	İpek Akkoyun	Mine Elagöz	Rengiye Mersinli	Rahime Yıldız Uçar	Funda Akbaş		
Gamze Gürgeç	Alis Valishayeva	Ayşe Demir	Ayşe Gökçe	Sema Karakoca	Fatma Tohumcu	Dilber Erkmen	Tuğba Korkmaz	Fatma Karataş	B. C.	Gönül Kargılı	
Sofia	Pinar Altun	Gamze Tanırkut	Zeynep Salbaş	Havvanur Çartı	Dilek Tuncer	Ferdane Çöl	Rabia Ü.	Zahide Tiğli	Sevgi S.	Serpil Kamay	Zeynep Yılmaz
Ayşe Baydemir	Hayret Çamlı	Gamze Gezeroğlu	Asuman K.	Yeşim Erdoğan	Saliha Karakaya	Emine Malkoç	Mediha Taner	Birsen Pehlivan	Kübra Nur Şahin		
Hülya Kalkan	Gülnara U.	Filiz Akar	Gamze Dikgöz	Sıla Sadi	Naciye Kalyoncu	Fikriye Kul	Fatma Etişgen	Aysel T.	Şahnur Akay	Zehra Tükez Ayçiçek	

ZEREN GÖKTAN

1975 Ankara da doğdu. İstanbul da çalışıyor ve yaşıyor.

Eğitim

- 2010 PhD Adayı, Yıldız Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sanat ve Tasarım Ana Bilim Dalı, Bileşik Sanatlar Sanatta Yeterlilik Programı, İstanbul
- 2003 MFA, School of the Museum of Fine Arts, Tufts Üniversitesi, Boston, MA, ABD
- 1999 MFA, Bilkent Üniversitesi, Mimarlık, Sanat ve Tasarım Fakültesi, Güzel Sanatlar Bölümü, Ankara
- 1997 BFA, Bilkent Üniversitesi, Mimarlık, Sanat ve Tasarım Fakültesi, Grafik Tasarım Bölümü, Ankara

Kişisel Sergiler

- 2013 'Sayaç', Cda-Projects, İstanbul
- 2008 'İç-sel', Akbank Sanat, Beyoğlu, İstanbul
- 2005 'Ekmek Kuşağı', Platform Garanti Güncel Sanat Merkezi, Beyoğlu, İstanbul
- 1999 'Ekmek Adına, Toprak Uğruna', Kasa Galleri, İstanbul
- 1997 'Randevu', Maçka Sanat Galerisi, İstanbul

Karma Sergiler

- 2013 'Yerüstü', Çift Kanallı Video, Art13 Londra Sanat Fuarı, Londra, İngiltere
'Your Night/My Day', İnanlı ve Amerikalı sanatçılar arasında işbirliği projesi, UNT, Denton, TX, Amerika
- 2012 'Beklenmedik Hareketler', Fotoğraf Serisi, Contemporary İstanbul Fuarı, İstanbul
'İç-sel', Sesli Dijital Animasyon, Full Art Prize, Hasköy İplik Fabrikası, İstanbul
'Siyah Kuğu Vakası', Fotoğraf Serisi, Figure Out', Contemporary Turkish Art, Dubai International Financial Centre, Dubai, BAE
- 2011 'Siyah Kuğu Vakası', Fotoğraf Serisi, Cda-projects, Contemporary İstanbul Sanat Fuarı, İstanbul
'Siyah Kuğu Vakası', 'Tekinsiz Karşılaşmalar', İstanbul Modern Sanatlar Müzesi, İstanbul
'Kırmızı Tulum', Sesli Enstalasyon, 'İsimsiz Orjinal', Cda-projects, İstanbul
'Hepimiz Gönüllüyük', Belgesel, 'Ateşin Düştüğü Yer', Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın 20. Kuruluş Yıldönümü Sergisi, DEPO, İstanbul
- 2010 'Yerüstü', Çift çıkışlı Video, 'İade-yi Ziyaret' projesi kapsamında, KIBLA, Maribor, Slovenya
'Yerüstü', Çift çıkışlı Video, Biennale Qui Vive, Moscow Museum of Modern Art Zulak Galeri, Moskova, Rusya

Born in Ankara in 1975. Lives and works in İstanbul.

Education

- 2010 Candidate on the Art Practice PhD, Yıldız Technical University, İstanbul, Turkey
- 2003 MFA, School of the Museum of Fine Arts in affiliation with Tufts University, Boston, MA, USA
- 1999 MFA, Bilkent University Faculty of Art, Design and Architecture, Department of Fine Arts, Ankara, Turkey
- 1997 BFA, Bilkent University Faculty of Art, Design and Architecture, Department of Graphic Design, Ankara, Turkey

Solo Exhibitions

- 2013 'Counter', Cda-Projects, İstanbul, Turkey
- 2008 'In-flux', Akbank Arts and Culture, İstanbul, Turkey
- 2005 'Breadzone', Platform Garanti Contemporary Art Center, İstanbul, Turkey
- 1999 'In the name of bread, for the sake of land', Kasa Gallery, İstanbul, Turkey
- 1997 'Meeting', Maçka Art Gallery, İstanbul, Turkey

Group Exhibitions

- 2013 'Aboveground', Double Screen Video, Art13 London Art Fair, London, United Kingdom
'Your Night/My Day', A collaborative art project between artists in Iran and the U.S, UNT, Denton, TX, U.S
- 2012 'Unexpected Movements', Photography Series, Contemporary İstanbul Art Fair, Cda-Projects Stand, İstanbul
'In-flux', Digital Animation with Sound, Haskoy Yarn Factory, İstanbul
'Black Swan Event, Photography Series, Figure Out', Turkish Contemporary Turkish Art, Dubai International Financial Centre, Dubai, UAE
- 2011 'Black Swan Event', Photography Series, Contemporary İstanbul Art Fair, Cda-Projects stand, Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı, İstanbul, Turkey
'Black Swan Event', Photography Series, 'Uncanny Encounters', İstanbul Modern Museum of Art, İstanbul, Turkey
'Red Jump Suit', Installation with Sound, 'Untitled Original', Cda-Projects, İstanbul, Turkey
- 2010 'We Are Volunteers', Documentary, 'Where Fire Has Struck', An exhibition on the 20th Anniversary of the Human Rights Foundation of Turkey, DEPO, İstanbul, Turkey
'Aboveground', Double Screen Video, 'Reciprocal Visit', KIBLA, Maribor, Slovenia

- 'Kahramanın Kaybı', Dijital baskı, 'Afişe', Yüksel Sabancı Sanat Merkezi', Y.T.Ü, İstanbul
- 'Yerüstü', Videodan Baskı, Kasa Galeri 10. Yıl Sergisi, Kasa Galleri, Karaköy, İstanbul
- 2009 'Yerüstü', Çift Kanallı Video, 'İyadeyi Ziyaret', Tütün Deposu, İstanbul
'Hepimiz Gönüllüyük, Video Belgesel, 'VIDEO.IT' 2009, 'A bridge over the Mediterranean', kürator: Başak Şenova, Torino, İtalya
- 2008 'Duvarlarla Yüzleşme', Enstelasyon, 'Action Field Kodra 08'-Annual Visual Arts Festival at the Former Military Barracks KODRA, kürator: Thalea Stefanidou / Ruth Noack, Selanik, Yunanistan
- 2007 'Hepimiz Gönüllüyük', Belgesel, 'İmkansız Değil Üstelik Gerekli: Küresel Savaş Çağında İyimserlik', 10. Uluslararası İstanbul Bienali, küratör: Hou Hanru, İstanbul
- 2006 'Kırmızı Tulum', Video, KargArt Toplu Video Sergileri, KargArt, Kadıköy, İstanbul
- 2004 'İsimsiz', Sesli Enstelasyon, '23. Günümüz Sanatçıları Sergisi', Diyarbakır Devlet Konuk Evi, Diyarbakır
'İsimsiz', Sesli Enstelasyon, "23. Günümüz Sanatçıları Sergisi", Akbank Sanat, İstanbul
- 2003 'Untitled 1-2', Installation, 'Variations in Balkan Spaces', Genç Balkan Sanatçıları Sergisi, küratör: Christos Savvidis, Selanik, Yunanistan
'Ekmek Kuşağı', Dijital Baskı, 'Drawing not Drawing', Museum of Fine Arts, küratör: Joanna Soltan, Boston, MA, ABD
'Geçiş' Etkileşimli Video Enstelasyon, Tez Sunumu, Witney Biennial, Aidekman Art Center Medford Tufts University, Boston, MA, ABD
- 2002 'Ekmek Kuşağı', Dijital Baskı, 'Prequel', Tisch Gallery, Tufts University, MA, ABD
'Kırmızı Tulum', Video, Video Toplu Gösterimi, SMFA, Boston, MA, ABD
- 2001 'İsimsiz', Sesli Enstalasyon 'Yeni İşler', Grossman Gallery, SMFA, Boston, MA, ABD
- 2000 'Resistanz', Yıldız Art-1, Yıldız Teknik Üniversitesi, küratör: Beral Madra, İstanbul
- 1999 'Merdiven', Enstelasyon, 'Zemin: Mekan, Yüze, Katman', Bir Dükkan Sanat Mekanı, küratör: Başak Şenova, İstanbul
'Ekmek Kapısı', Enstelasyon, 'Vision D'Avenir', International Europe and Mediterranean Young Artist Biennial, Roma, İtalya
'Geçiş', Enstelasyon, Bilkent Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Ankara
- 1998 'S.O.S Fire', Liceo Scientifico Statale –Teatro Contadino via Falconi, San Sebastiano al Ve Suvio, İtalya
Genç Etkinlik IV, Organizasyon: UNESCO AIPP, Tüyap Sergi Salonu, İstanbul
Ankara'da Genç Sanat, "İç-Dış Olasılıklar, Ortamlar", Kuğulu Park, Ankara
"Benzerlikler-Farklılıklar/Misafir", Bodrum Kalesi, Bodrum
- 1997 1. Uluslararası Öğrenci Trienali, Marmara Üniversitesi

- 'We Are Volunteers', Documentary, 'Is there any hope for an optimistic art?', Biennale Qui Vive, Moscow Museum of Modern Art, Zulak Gallery, Moscow, Russia
- 'Loosing A Hero', Digital Print, 'Afişe', Yüksel Sabancı Center, YTU, İstanbul, Turkey
- 2010 'Aboveground', Digital Print, Year of the 10th Exhibition at Kasa Gallery, Kasa Gallery, İstanbul, Turkey
- 2009 'Aboveground', Double Screen Video, 'Reciprocal Visit', DEPO, İstanbul, Turkey
'We Are Volunteers', Documentary, 'VIDEO.IT' 2009, A bridge over the Mediterranean, Turin, Italy
- 2008 'Facing The Walls', Installation, 'Borderlines', Action Field Kodra 08, Annual Visual Arts Festival at the Former Military Barracks KODRA, curator: Thalea Stefanidou, Thessaloniki, Greece
- 2007 'We Are Volunteers', Belgesel, 'Not Only Possible, But Also Necessary: Optimism in the Age of Global War', 10th International İstanbul Biennial, curator: Hou Hanru, İstanbul, Turkey
- 2006 'Red Jump Suit', Video, KargArt Video Annual, KargArt, İstanbul, Turkey
- 2004 'Untitled', Installation with Sound, The 23rd Exhibition of Contemporary Artists, The Diyarbakır Greater Municipality Guest House, Diyarbakır, Turkey
- 2004 'Untitled', Installation with sound, The 23rd Exhibition of Contemporary Artists, Akbank Art & Culture, İstanbul, Turkey
- 2003 'Untitled 1-2', Installation with Sound. Young Balkan Artists 'Variations in Balkan Spaces', Thessalonica, Greece
'Breadzone', Digital Print, 'Drawing not Drawing', Boston Museum of Fine Arts, curator: Joanna Soltan, MA, U.S.A
'Passing' Interactive Video Installation, Thesis Show, Witney Biennial, Aidekman Art Center, Medford Tufts University, Boston, MA, U.S.A
- 2002 'Bread Zone', Digital Print, 'Prequel', Tisch Gallery, Tufts University, Medford, MA, U.S.A
'Red Jump Suit', Video, 'Video Annual', SMFA, Boston, MA, U.S.A
- 2001 'Untitled', Installation with Sound, 'New Works', Grossman Gallery, SMFA, Boston, MA, U.S.A
- 2000 'Resistance', Yıldız Art-1, Yıldız Technical University, curator: Beral Madra, İstanbul, Turkey
- 1999 'Stairway', Installation, 'Ground: space, surface, layer', A Shop Art Gallery, curator: Başak Şenova, İstanbul, Turkey
'Vision D'Avenir', International Europe and Mediterranean Young Artist Biennial, Rome, Italy
Bilkent University Fine Arts Faculty, Ankara, Turkey
- 1998 'S.O.S Fire', Organized by Liceo Scientifico Statale –Teatro Contadino via Falconi, San Sebastiano al Ve Suvio, Italy
'Young Action IV', Organization: UNESCO AIPP, Tüyap Exhibition Center, İstanbul, Turkey
Young Art in Ankara-1/ "In-Out Possibilities, Spaces", Kuğulu Park, Ankara, Turkey

1996 Dolmabahçe Kültür Merkezi, İstanbul
Genç Etkinlik II, "Deterritorialization", Tüyap Sergi Salonu, İstanbul

Yayınlar: Yazı Ve Röportaj

2013 'Bir İhtimal Daha Var', ArtUnlimited, Sayı 21, Mart 2013, Irmak Canevi
2012 'Belirsizlik Anlarında Saklı Fırsatlar', ArtUnlimited, Sayı 14, Ocak 2012, sayfa 34, Cihan Ataş
2011 'İsimsiz Ama Orjinal', Finans Dünyası, Eylül Sayısı, Irmak Canevi
2010 'Komşuluk Sanatı', Finans Dünyası, Ocak, Sayı 241, Irmak Canevi
2009 'Identity Theft: The Cultural Colonization of Contemporary Art.' 'Traffic in Remains: Identity and Resistance in Recent Work by Turkish Artists', Liverpool University Press, Tate Liverpool, 15/01/2009, Lewis Johnson
2008 'Zamanı İçselleştirmek İçin', 'Cumhuriyet' günlük gazete, 01/06/08, Deniz Ülkütekin
'Görüntü: Akım ve Kıvrım-İç Dışı', Katalog Yazısı, Akbank Sanat, 05/05/08, Hasan Bülent Kahraman
2006 'Breadzone', 'Contemporary' Art Magazine, no: 77, annual 06, November Paynter
'Mücadelenin Tutanağı Olarak Ekmek', 'Plato sanat için dergi', Sayı 3, Derya Yücel
2005 'Gerçekle Sanal Arasında: Ekmek Kavgası', 'Radikal' günlük gazete, Sergi Eleştirisi, 24/11/05, Ahu Antmen
2001 'Mezarları Öngören Sanat', 'Radikal' günlük gazete, Sergi Eleştirisi, 07/02/2001, Beral Madra
1999 'Zemin: Mekan, Yüzey, Katman'; Zeren Gökten, Eser Selen, Mürüvvet Türkyılmaz Kurgularını Mekana Göre Şekillendiriyor', 'Cumhuriyet' günlük gazete, Sergi Eleştirisi, 21/09/1999, Ayşegül Güçhan
'Roma da buluşma', 'Radikal' günlük gazete, Sergi Eleştirisi, 29/06/1999, Beral Madra

Sanatçı Konuşmaları ve Seminerler

2009 'Kamusal Alanda Sanat', İnsan Hakları Sempozyumu, Bilgi Üniversitesi Dolapdere Kampüsü, İstanbul
'Yerüstü', "İyadeyi Ziyaret Projesi", Kasa Galeri, İstanbul
X-OP Sempozyum ve Çalıştay, Macao, Portekiz
'Yeni Medya'nın Sanatta Duruşu Nedir?', Akbank Sanat, İstanbul
2007 'Belgesel Üretimi ve Siyasi-İktisadi Coğrafya', 10. Uluslararası İstanbul Bienali, Santralistanbul, İstanbul
2005 'Natürmorttan Yeni Medya'ya nasıl geldik?', Platform Garanti Güncel Sanat Merkezi, İstanbul

Misafir Sanatçı Programları

2010 Cura Bodrum Sanatçı Residansı, Bodrum
2008 Action Field Kodra 08, Annual Visual Arts Festival at the Former Military Barracks KODRA, Selanik, Yunanistan

1998 'Similarities-Differences/Guest', Bodrum Castle, Bodrum, Turkey
1997 1st International Youth Artist Triennial, Marmara University Dolmabahçe Cultural Center, İstanbul, Turkey
1996 'Young Action II', 'Deterritorialization', Tüyap Exhibition Center, İstanbul, Turkey

Publications: Writings And Interviews

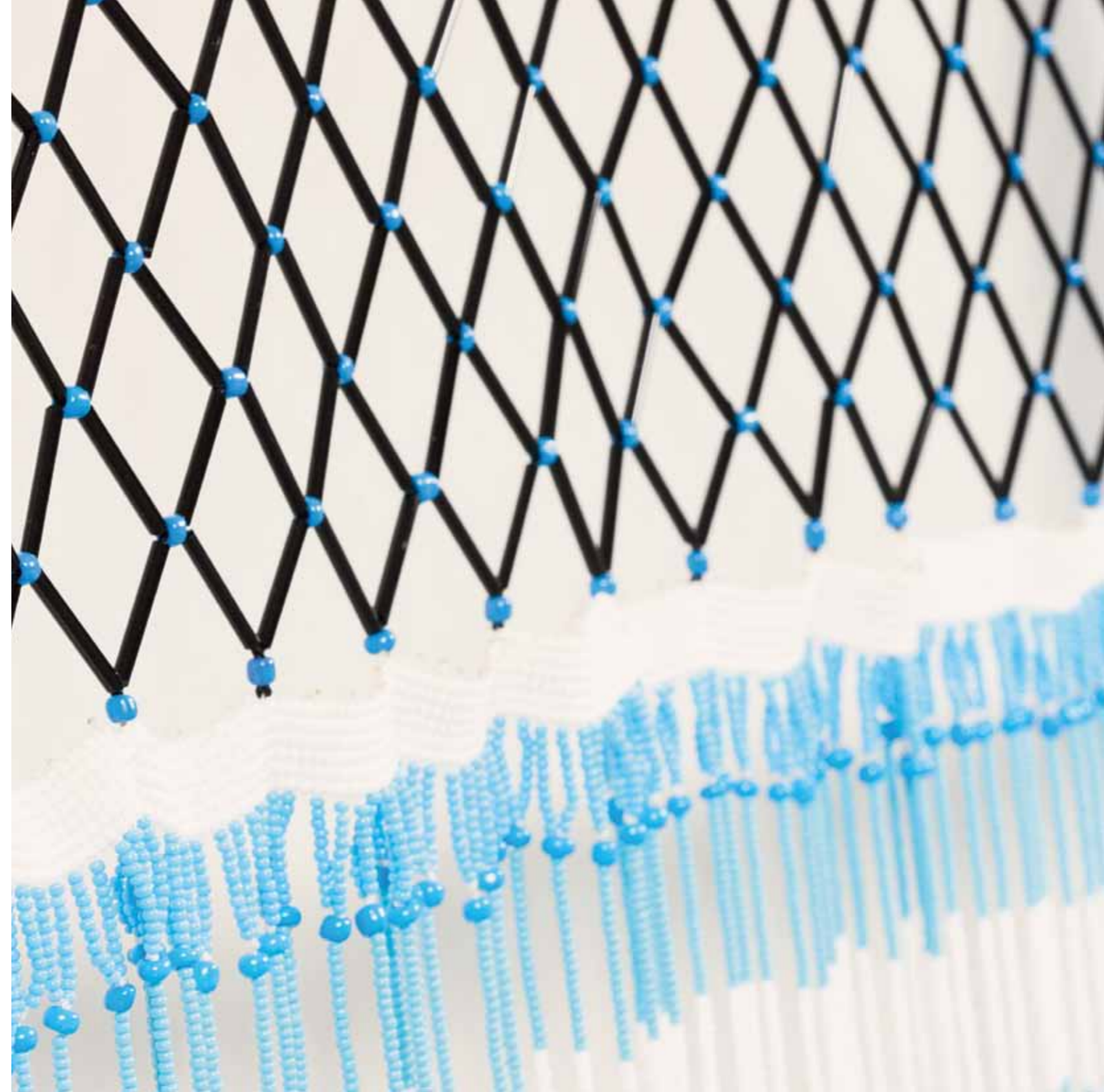
2013 "Bir İhtimal Daha Var", ArtUnlimited, Issue 21, March 2013
2012 "Belirsizlik Anlarında Saklı Fırsatlar", ArtUnlimited, Issue14, January 2012, page 34
2011 "İsimsiz ama Orjinal", Finans Dünyası, September Issue, Irmak Canevi
2010 "Komşuluk Sanatı", Finans Dünyası, January Issue, 241, Irmak Canevi
2009 "Identity Theft: The Cultural Colonization of Contemporary Art.", "Traffic in remains: identity and resistance in recent work by Turkish artists", Liverpool University Press-Tate Liverpool, January 15, 2009, Lewis Johnson
2008 "The Image: the flux, and inside and outside of the fold", Catalogue writing, Akbank Art Center, Hasan Bülent Kahraman
2006 "Breadzone", 'Contemporary' Art Magazine, no: 77, annual 06, November Paynter
2005 "Between the real and virtual: Struggle for bread", 'Radikal' Daily Newspaper, Exhibition Review, 24/11/05, Ahu Antmen
2001 "Art that foreseeing the tombs", 'Radikal' Daily Newspaper, Exhibition Review, 7 February 2001, Beral Madra
1999 "Ground: space, surface, layer; Zeren Gökten, Eser Selen, Mürüvvet Türkyılmaz Constructing their art through the space", 'Cumhuriyet' Daily Newspaper, Exhibition Review, 21 September 1999, Ayşegül Güçhan
"Meeting at Rome", 'Radikal' Daily Newspaper, Exhibition Review, 29 June 1999, Beral Madra

Artist Talks And Conferences

2009 Symposium: City and Human Rights, "Art in Public Space", İstanbul Bilgi University, İstanbul, Turkey
2009 X-OP Symposium and Workshop, Macao, Portugal
2009 "How 'New Media' positions itself in Art?", Akbank Art and Culture Center, İstanbul, Turkey
2007 10th International İstanbul Biennial, "Documentary and Geopolitics", Santraistanbul, İstanbul
2005 "How did we arrive from New-Media to Still-life?", Platform Garanti Contemporary Art Center, İstanbul, Turkey

Residencies

2010 Cura Bodrum Residency, Bodrum, Turkey
1999 Action Field Kodra 08 Residency, (Annual Visual Arts Festival at the Former Military Barracks, KODRA, Kalamaria), Thessalonica, Greece

Teşekkürler

Bu projenin yapım esnasında benden yardımlarını eksik etmeyen;

Ümraniye T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu müdür; Mehmet Çıtak

Ümraniye T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu savcı; Ersoy Yüce

Ümraniye T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu infaz memurları; Kenan Poyraz, Serkan Kıdıl

Ümraniye T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu hükümlülerden; Osman Karakaya ve Taşar Ethem Çehreli

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu

Gülsüm Onal

İdil Elveriş

Irmak Canevi

Ahmet Sel

Şahin Aslan

Arman Aslan

Başak Şenova

Alper Eryurt

Elif Erbil

Lale Göktan

Ene Göktan

Ece Göktan

Ahmet Göktan

Aydan Klycheva

Burçak Bingöl

Moiz Zilberman

Galma Jahic

Ejder Aydoğdu

teşekkür ederim.